

biblioteca rao

DAN T. SEHLBERG

M O N A

VIRUS MORTAL

editura rao

Descrierea CIP poate fi consultată pe pagina de internet a
Bibliotecii Naționale a României

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sector 1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

DAN T. SEHLBERG

Mona

Copyright © Dan T. Sehlberg, 2013

Publicat prin înțelegere cu Agenția Salomonsson
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
ANDRA-ELENA AGAFIȚEI
prin
LINGUA CONNEXION

© Editura RAO, 2012
Pentru versiunea în limba română

2014

ISBN 978-606-609-625-6

Pentru Anna, Natasha și Rebecca

PROLOG

Qana, Liban

Fetița îmbrăcată cu rochia aceea atât de frumoasă își asuma un mare risc. Plouase, iar câmpul din spatele casei bunicii sale era alunecos și plin de noroi. Șnurul care-i strângea părul în coadă de cal îi alunecă și-i eliberă buclele negre. Pândea o pisică și încercă să nu o sperie, pășind în mълul maro cu pantofii din pânză albă. Pisica amușina anvelopa unei mașini care era pe jumătate îngropată lângă poarta ruginită de fotbal. Era slăbuță și avea dungi frumoase. Ca o tigroaică. Poate că asta și era. Și poate că ea era o prințesă fermecată, care putea vorbi cu tigrii. Apoi, ceva sperie animăluțul, care fugi către podul de piatră, spre râul involburat, cafeniu. În schimb, prințesa găsi o cutie veche. Nu, desigur că nu era o cutie – era puiuțul tigroaicei, abandonat în noroi. Folosindu-se de rochița, îl uscă cu atenție. De multe ori, și pe bună dreptate, mama ei o numea „cameleonul“. Dacă îi lăsai puțin timp la dispoziție, hainele ei ajungeau să semene cu locul de joacă. În această zi deosebită, mama și bunica fuseseră prea ocupate în bucătărie pentru a mai observa că fetița ieșise alergând pe teren, în noua rochiță turcoaz. Spre deosebire de rochie, puiuțul de tigru din cutie era acum curat, dar flămând. Tigrilor le este întotdeauna foame. Strânse cutia la piept, alunecând și căzând de-a lungul terenului.

Cele două femei o priviră cu groază pe micuța murdară de noroi care intra în bucătărie, cu respirația tăiată.

– Bunico! Am nevoie chiar acum de un vas cu apă.

Elif lăasă din mână o cratiță aburindă cu *sambousek*¹, pe care tocmai o scosese din cuptor.

– Nu ai nevoie doar de un vas. Ai nevoie de o cadă întreagă.

Râse și o privi pe Nadim, așteptându-se ca fiica ei să își iasă din fire. Mona făcu același lucru, conștientă, deodată, de faptul că era plină de noroi.

– Mamă. Să nu te superi. Am găsit un pui de tigru. Și îi este foame.

Mona își ținu o mână în rochie, iar pe cealaltă o întinse rapid către Elif, care îi dădu o *sambousek*. În timp ce fata hrănea animaluțul, rochia i se ridică, iar Nadim zări tigrul. Camera se clătină brusc. Se ținu de bufet ca să nu-și piardă echilibrul.

– Draga mea, acel tigru este foarte periculos. Ar putea să te muște. Să nu te miști.

Mona zâmbi fericită, bucuroasă că mama ei intrase în joc. Din instinct, Nadim își împinse mama deoparte. Și ea văzuse ce ținea Mona în brațe și începuse să se roage.

Nadim se apropie încet de fiica ei.

– Îmi dai mie tigrul?

Mona își clătină capul cu încăpățănare.

– E calm numai când îl țin eu. Se sperie foarte ușor. Mama lui l-a abandonat.

Nadim nu se putu abține să nu plângă. Mona era cea mai frumoasă ființă în viață – fiica ei iubită, miracolul din Qana. Cu o voce tremurândă, repetă:

---

¹ Plăcintă cu carne, servită ca aperitiv sau ca gustare. De obicei, este umplută cu carne tocată de vită sau miel, dar poate fi umplută și cu brânză feta sau alte brânzeturi. Acest fel de mâncare este renumit în bucătăria Orientului Mijlociu, în special în Liban, Siria, Iordania și Palestina. (n.tr.)

– Dă-i mamei tigrul acum. Altfel, mama se va supăra. Foarte tare!

Mona văzu lacrimile mamei. Se uită cu îngrijorare spre bunică și-i auzi rugăciunile. Apoi întinse mâna cu puilul de tigru. Care nu era un pui de tigru. Ci o cutie. Care nu era, de fapt, o cutie. Era o grenadă provenită dintr-un grup de bombe israeliene. Nadim continuă să-și privească fix fiica. Măinile li se întâlneau. Era ca și când nervii mâinii ei – firisoarele mici și subțiri de păr de pe mână – se întindeau spre fiica ei cu o intensitate pulsatorie. Își ținu respirația și apucă grenada rece.

Ceaiul din ceașca lui se răcise de multă vreme. Oamenii veneau și plecau. Totul se petrecea la distanță. Nu-l mai afecta. Era gol și rece, la fel ca și ceaiul. Mort, dar încă dureros de viu. Rămas în urmă. Numai „carcasa“ uzată, cu ochi goi și în haine șifonate, stătea nemișcată la una dintre mesele de lângă ferestrele micii ceainării. Era nepieptănat. Era murdar, atât pe dinafară, cât și pe dinăuntru.

Nu știa de cât timp bătrânul îmbrăcat în negru stătea vizavi de el. Nu știa de unde venise și nici de ce. Ochii prietenoși ai omului îi priviră chipul rece. Bătrânul îi acoperi mâna cu a sa. Era o mână aspră și caldă.

– Samir Mustaf.

Tresări la auzul numelui acestuia.

– Coranul spune: „Dar, într-adevăr, ești protejat de îngerii. Ei știu și înțeleg tot ce faci. Cât despre cei neprihăniți, ei vor afla fericirea“.

Bătrânul și cel golit de viață își ținură companie. Habar nu avea cât de mult timp trecuse – poate o oră, poate o săptămână. Micuța cafenea se afla peste drum de spitalul Hiram, din Tir¹. Ar fi trebuit să viziteze orașul împreună cu ea. Să-i arate ruinele Hipodromului și frumosul arc de triumf. Să meargă la plajă împreună, să înoate.

¹ Oraș fenician antic; al patrulea mare oraș al Libanului (n.tr.)

The logo for LYBRIS, featuring the word "LYBRIS" in a stylized font inside a circular emblem with an open book at the base.

Simți un gust amar în gură. Bătrânul se ridică și-l apucă de braț. Îl ridică. Samir îl urmă țeapăn, afară din ceainărie. Nu vedea nici strada, nici mașinile, nici oamenii. Nu auzea gălăgia. Vedea mereu aceeași imagine. Fiica lui nu avea chip. Dispăruse. Amândoi dispăruseră.

Ajunse în dreptul unei mașini care îl aștepta. Cineva îi deschise portiera. Omul îi vorbi cu o voce blândă.

– Aici nu mai poți face nimic. Dar mai *sunt* multe de făcut.

Samir se scufundă pe bancheta din spate a mașinii. Bătrânul nu-l însoți, închizând portiera în urma acestuia. Mașina intră imediat în agitația traficului. O fotografie ștersă a jucătorului de fotbal Ronaldo atârna de oglinda retrovizoare. El închise ochii.

PARTEA I

CONTAMINAREA

Cinci ani mai târziu. Dubai¹, Emiratul Dubai

Burj al-Arab, Turnul Arabilor, fusese numit cel mai luxos hotel din lume. Considerat multă vreme simbolul orașului Dubai, înălțându-se 321 de metri deasupra unei insule artificiale, acesta avea forma velei unei *dhow*². Hotelul punea la dispoziția clienților numai apartamente mari și peste două mii de metri pătrați din suprafața acestora erau acoperiți cu aur. Toate covoarele erau fabricate manual.

Fiind unul dintre cei trei antreprenori responsabili cu proiectul, în timpul celor cinci ani necesari pentru ridicarea hotelului Burj al-Arab, Mohammad al-Rashid își petrecuse o mare parte a timpului pe șantier. Firma sa de construcții era una dintre cele mai mari și mai respectate din Peninsula Arabică.

Mohammad petrecuse mult timp la hotel chiar și după finalizarea construcției. Trăia în Arabia Saudită și-și negocia multe dintre afaceri în Dubai. Sistemul de securitate de nivel înalt și serviciile excepționale oferite de hotel cu greu ar fi putut fi depășite.

Cu toate acestea, acum nu acorda atenție nici serviciilor de securitate și nici celor de servire. El studia pereții de catifea albastră ai apartamentului. Privirea i se îndreptă asupra pernelor făcute la comandă, cusute cu fir de aur și care măsurau aproape doi metri în diametru. Mirosul puternic al crinilor de pe teigheaua barului și de pe masă îl amețea. Își dori să fi putut deschide ușa balconului pentru a aerisi. Un televizor cu ecran mare afișa imagini fără sonor cu

¹ Oraș în Emiratele Arabe Unite, aflat în emiratul cu același nume (n.tr.)

² Dhow (în limba arabă) este numele generic dat navelor tradiționale cu unul sau mai multe catarge cu vele latine, folosite în Marea Roșie și în regiunea Oceanului Indian (n.tr.)

destinații de vacanță și cu turiști fericiți, care zâmbeau larg. Se lăsă furat de o reclamă pentru Disney World.

Ideea unei familii îi întoarse stomacul pe dos. Sau era din cauza mirosului puternic de crini? Se întreba ce făceau acum copiii. Probabil că Bunyamin se uita la televizor; ar fi trebuit să-și termine de scris temele de multă vreme. Micul Azra dormea.

Mohammad nu era genul de persoană care să plângă. Acum, simțind gustul sărat al lacrimilor, încerca să-și aducă aminte de ultima dată când a plâns. Poate atunci când s-a operat Bunyamin. Cu mâna transpirată, își șterse fața cu grijă.

O privi din nou. Nu era înaltă; avea mai puțin de 1,70 m. Acum, că se descălțase de pantofii cu toc, era și mai scundă. Îi studie tâlpile mici, care străluceau ușor în dresurile gri, subțiri. Părea să aibă picioare puternice. Fusta de culoare închisă era strâmtă. Își dăduse jacheta jos și-și deschise trei nasturi de la bluză. Sau fusese el cel care-i deschise? Văzu marginea neagră a sutienuului pe pielea ei cafenie. Înghiți. Cum s-ar putea gândi la sex într-un asemenea moment?

Nervos, își ridică privirea spre fața ei. Era frumoasă. Nu era ușor să refuzi acci ochi negri. Totodată, ceva nu era în regulă. Un semn pe chipul ei bine îngrijit: nasul. Cu siguranță un nas fin, dar care părea strâmb. Rupt. Acesta făcea ca înfățișarea ei blândă să pară dură, ca o combinație ciudată dintre chipul unui boxer și cel al unui fotomodel. Stând în fotoliu și răsfoind nonșalant paginile revistei *Vanity Fair*, nu părea deloc interesată de el. Avea degetele lungi și o manichiură îngrijită.

Pentru un bărbat de cincizeci și cinci de ani, Mohammad al-Rashid avea o bună condiție fizică. Se ducea zilnic la sala de forță. Corpul lui atrăgea atenția femeilor. Știa că ei nu-i scăpase din vedere acest lucru. Nimic nu-i scăpa. În aceste condiții, ar fi trebuit să-i fie ușor să se ridice din pat, să o facă bucăți și apoi să iasă din cameră pur și simplu. Ceea ce-l oprea era faptul că nu era legat. Dacă ar fi fost, s-ar fi eliberat și s-ar fi aruncat asupra ei. Însă nu era

constrâns nici de bandă adezivă, nici de frânghie și nici de cătușe. Așa că această femeie firavă, care se afla la nici jumătate de metru de el, nu-l vedea ca pe o amenințare.

Intuiția lui Mohammad era bună, iar răspunsul balanței puterii se afla în privirea ei. Ea îi spusese cine era și-i ordonase să stea pe pat. Două ore mai târziu, el se afla încă în pat. Gâtul îi era uscat. Spatele îl durea. Și începuse să fie mahmur.

Ea aruncă revista deoparte, oftă și se uită la ceas.

– Să lăsăm să intre niște aer? Vorbea perfect limba arabă.

El dădu recunoscător din cap. Se ridică și se îndreptă spre ușa de la balcon, în dresuri. O briză caldă pătrunse în cameră. Paginile revistei *Vanity Fair* fluturară, iar mirosul de crini se amestecă cu cel de eucalipt. Studiind-o pe femeia care își aprindea o țigară pe balcon, simți nevoia să râdă. Să râdă sau să plângă. Ce aștepta ea? Telefonul ei BlackBerry se afla pe masa de lângă scaun, silențios. Îl verificase de câteva ori. Acum doar părea să stea acolo, visând. El privi pe furiș ușa camerei. Ar fi putut să iasă în câteva secunde. Dar poate că nu era singură. Să fi fost paznici afară? Așa s-ar fi explicat de ce era atât de calmă.

– Poate vei reuși, Mohammad. Sau poate că nu.

El tresări și o văzu ghemuindu-se lângă el. Nu o auzise venind. Era atât de aproape, încât îi putea simți respirația caldă. Mirosul de tutun. Stătea liniștită, ca o pisică gata să se năpustească asupra lui. El nu se mișcă, ci doar își coborî privirea în tăcere, iar ea își reluă locul în fotoliu.

Se gândi la cina din acea seară. La începutul săptămânii, auzise un zvon despre un proiect pentru construcția unei clădiri mari de birouri. Camera de comerț japoneză căuta teren pentru un centru comercial de afaceri destinat companiilor asiatice. El știa că interesul pentru afacerile arabe era mare în Asia. În acele zile, deoarece companiile arabe și băncile se luptau cu ipotecile mari și dispariția lichidităților, proiectele străine erau mai mult decât interesante. Așa că dădu mai multe telefoane și află că un consultant – o femeie din

Abu Dhabi, pe nume Sarah al-Yemud – fusese delegat să se ocupe de cumpărare. Îi luă zece minute să găsească informații despre ea și, după ce-i studie datele, îi ceru asistentului său să o contacteze. Bănuia că ea va lua imediat legătura cu compania lui, dar nu vru să își asume acest risc. Pentru seara următoare, fusese programată o cină la restaurantul panoramic al turnului, al Muntaha, la al douăzeci și șaptelea etaj.

Se uită la ea. Părea adâncită în gânduri. Se afla în fața televizorului, dar privea dincolo de competiția de golf care se desfășura în liniște pe ecran. Părea obosită. Mică. Mâinile îi erau atât de încălzite, încât articulațiile degetelor erau albe.

Când el ajunsese la restaurantul în formă de semicerc, aflat la două sute de metri deasupra apei, ea era deja acolo, așteptându-l. Mobilierul era futurist și, de la masa de lângă una dintre ferestrele mari, puteau vedea plaja Jumeirah și insulele artificiale Palm și World. Mâncară o cină delicioasă, după care se mutară lângă bar și lângă scaunele capitonate cu catifea.

Lui Mohammad îi plăcea să spună că era un musulman pragmatic. Era credincios, dar selectiv în privința regulilor. Una dintre concesiile sale era alcoolul. Uneori, munca lui îi impunea să bea împreună cu clienții săi. Era o concesie cu care se putea împăca. Problema era că băuse destul zilele acestea, chiar și când nu era cu clienții. Îi oferise lui Sarah șampania lui preferată, Louise Roederer's Cristal. Acceptă cu ușurință. Și ea părea să fie o musulmană pragmatică.

Proiectul era vast, iar Sarah era bine informată cu privire la reglementările locale de construcție și de prospectare avansată. La început, fu surprins că asiaticii aleseseră o femeie pentru a se ocupa de achiziție: femeile erau rare în lumea afacerilor, ca să nu mai spunem de cea a industriei construcțiilor. Dar numai după o oră petrecută cu Sarah al-Yemud, își dădu seama că nu ar trebui să o subestimeze. Ironia îl făcu să suspine.

După aproape trei sticle de vin – nu băuse la fel de repede ca el – începu să fie mai puțin interesat de proiectele asiatice de

construcție și mai atras de picioarele ei. Când ea râse, el profită de ocazie și-și puse mâna pe coapsa ei. Ea se opri din râs. Îl privi pe sub buclele negre ale bretonului. Fără să spună nimic, goli paharul și se ridică. Pentru un moment, se gândi că voia să-l părăsească. O privi surprins, dar ea îi zâmbi și-i făcu semn cu capul în direcția celor zece lifturi aurite. El o urmă ca un elev ascultător. Era mult prea frumos ca să fie adevărat.

Însă de îndată ce acesta închise ușa apartamentului său, ea se transformă. Vocea ei avea un nou ton, metalic – o ascuțime care nu se potrivea cu persoana blândă și feminină cu care tocmai cinase. Curând, primi o explicație: ea îi spusese că face parte din Unitatea 101. Știa despre ce era vorba. Membrii acestei unități erau călăii Mossadului.

Faptul că ea îi dăduse această informație secretă era un fapt îngrijorător în sine. Că ea știa, de asemenea, că firma lui fusese responsabilă pentru construirea unui buncăr de mari proporții în Iran era și mai îngrijorător – în mod deosebit, deoarece acesta fusese construit deasupra unui depozit secret pentru stocarea uraniului îmbogățit. Însă cel mai alarmant lucru era faptul că ea nu-i pusese nicio întrebare. În schimb, se așezase în fotoliu și începuse să răsfoiască revistele de modă.

O, Doamne! Cum de-i aflaseră numele oamenii Mossadului? Cât de multe știa despre proiectul buncărului? Despre alte proiecte ale sale? Își blestemă în gând lăcomia. Nu ar fi trebuit să se implice în acel proiect blestemat, indiferent de cât de profitabil promitea să fie. Nu avusese niciodată probleme cu israelienii. Politica nu era punctul lui forte.

Telefonul BlackBerry vibră. Sarah răspunse, ascultă în tăcere și apoi închise. Ținea încă telefonul în mână, studiindu-l și rozându-și o unghie. El nu mai putea sta nemișcat multă vreme. Cu mâinile în aer, se ridică de pe pat.

– Hai să punem punct acestei seri lungi, spuse el.

Ea rămase în fotoliu, urmărindu-l cu privirea. Apoi, hotărâtă, se încălță, se îmbracă cu jacheta și se ridică.

– Ai dreptate, Mohammad, e timpul să-i punem capăt.

Pentru o secundă, el ezită, dar apoi se aruncă înainte. Cu tâmpelile zvâcnind, apucă vaza cu crini, se grăbi spre ea și-i aruncă vaza spre cap. Cu o mișcare fluidă, ea se aplecă, îl ciupi dintr-o parte și scăpă. El se clătină în față, își pierdu echilibrul și căzu cu capul înainte pe fotoliu. Locul de unde îl ciupise îl ardea. Se ridică repede și se răsuci. Ea stătea calmă pe pat, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Surprins, el se opri brusc. Fusesse ca un joc între frați, de care acum sora mai mare se plictisise. Sau renunțase? Ce să facă prima dată: să fugă direct spre ușă sau să se repeadă asupra ei?

Partea dreaptă îl durea atât de tare, încât abia se putea ține pe picioare. Se luptă să reziste, dar se scufundă în fotoliu. Inversare de roluri. *Acum eu stau aici, iar ea acolo.* Apoi zări cuțitul din mâna ei. Nu era unul obișnuit, ci mai degrabă un cutter. Gemu și își puse mâna într-o parte. Cămașa îi era caldă și umedă. Îl înjunghiasse. Cât era de grav? Ea părea să-i citească gândurile.

– Ți-am perforat ficatul. Vei muri. Din păcate, te va dura. Nu trebuia să se ajungă aici, dar, uneori, trebuie să improvizezi. Ficatul tău eliberează cantități mari de sânge în cavitatea abdominală. După ce este înjunghiat, ficatul nu se mai poate contracta, ceea ce înrăutățește situația. În plus, proteina care cauzează coagularea sângelui este produsă de ficat. Dacă acesta este perforat, ei bine... pe scurt, poziția în care te afli nu îți este deloc favorabilă. Rana nu este bună nici pentru mine, deoarece primisem ordin să-ți provoc un atac de cord. Nu trebuia să arate ca o crimă. Acum, că ai o gaură în ficat, această situație va fi greu de evitat.

Durerea era mai puternică decât gândurile lui.

– Nu vreau să mor, am o familie, gemu el slab.

Ea se ridică.

– Știi asta. Bucură-te de amintirile pe care le ai și fii fericit de darurile primite de la Dumnezeu. Bunyamin și Azra vor fi bine. Dacă ai fost un bun musulman, sufletul tău va fi alături de îngerii.

Nu-i așa? Și apoi, dacă răspunzi corect la câteva întrebări simple, însuși Allah te va trimite în Jannah, în paradis. Apoi nu va mai trebui să faci nimic altceva decât să te simți ca acasă. Te va dura câteva ore, dar cei care așteaptă au parte de lucruri bune... Nu mai pot să te ajut. Rolul meu în toată această situație s-a încheiat.

Ea se duse la baie, iar el auzi apa curgând. Durerea îl făcu să cadă cu fața pe podea. Stătea întins, privind cum o pată închisă la culoare se lăța rapid pe covorul gros. Țesătura mirosea a praf și a produse de curățare. Fusese un bun musulman? Regretă aplicarea pragmatică a legilor islamice. Minte i se învărtea. Vederea îi era încețoșată. Trebuia să găsească o modalitate de a opri sângerile. Poate că încă mai avea o șansă – o pernă, orice lucru care putea fi ținut apăsător pe rană, până ar fi primit îngrijirile medicale. Hotelul avea personal medical. Nenorocitul de hotel avea de toate. Sarah era singura lui speranță. Încercă să vorbească, însă gâtul îi era plin de lichid. Bolborosi și tuși. Îi zări din nou tocurele negre. Îl ridică de jos, punându-l în șezut. El vomită. O băltoacă roșie-maronică păta podeaua și picioarele fotoliului.

– Îți pot spune multe secrete. Vocea îi era aspră și slabă.

Ea se lăsă pe vine lângă el, evitând cu grijă tot ceea ce se scurgea din corpul lui perforat.

– Nu trebuie să te obosești. Știm deja tot ce trebuie să știm. Avem alte surse. Sarcina mea era să împiedic viitoarele probleme. Nu vei mai ajuta Teheranul cu niciun alt proiect de construcții. Să sperăm că succesorul tău va fi mai atent.

El suspină.

– Buncărul a fost o simplă afacere... și știu... alte lucruri. Lucruri importante.

Ea se uită la ceasul de mână.

– Ce fel de lucruri importante?

Părea plictisită. El se străduia cu înfrigurare să-și pună în funcțiune memoria răvășită. Cina cu Omar Fathy. Fusese prezent un

prieten de-al fratelui lui Omar, o persoană pe care nu o mai întâlnește înainte. Care era numele lui? Purtașeră o conversație despre proiectul buncărului. El menționase altceva. Ceva secret.

Din nou, gura, nasul și gâtul îi erau pline cu lichid cald. Ea se ridică. El auzi sunetul înăbușit al pașilor ei pe covorul gros și apoi sunetul ascuțit al tocurilor pe podeaua tare. Scânci. Ea nu se întoarce; în schimb, păși peste el și închise ușa balconului. Avea de gând să-l lase acolo.

– Arie al-Fattal!

Rosti cuvintele cu gura îngropată în covorul prăfuit. Capul îi pleznește de durere. Pașii neclari se opriră la jumătatea drumului spre ușă. Se întoarseră.

– Ce e cu el?

O licărire de speranță. Privi în sus, încă o dată, chipul blând cu nasul strâmb.

– Vrei să mă ajuți?

Îl privi în tăcere și se gândi la întrebarea lui.

– Încă mai am pastila pe care trebuia să o iei. Chiar nu vreau să o irotesc; dar dacă îmi dai vreo informație prețioasă, poate că-ți voi da pastila. Îți va opri inima – fără nicio durere. În caz contrar, mai ai cel puțin o oră de trăit și, cu siguranță, nu aștepti cu nerăbdare acest lucru. Mi-ar fi imposibil să te salvez, chiar dacă te-ai afla pe o masă de operație. Este imposibil să suturezi ficatul.

Un comprimat. Era tot ce își dorea. Să adoarmă. Să scape de flăcările care îl ardeau din interior. Ea scoase telefonul BlackBerry și îl setă să înregistreze. Apoi gesticulă spre el ca un regizor de teatru. El încercă să fie coerent.

– Așadar, știi cine este al-Fattal. L-am întâlnit la cină. A încercat să mă convingă să finanțez un atac împotriva Israelului.

Fu întrerupt de un acces de tuse și mii de lumini explodară cu fiecare opinteală. Vuietul din capul său se înteeți.

– Ce fel de atac? întrebă ea nerăbdătoare.

– Unul tehnic. O nouă armă. Un virus.

Șopti ultima parte. Crampele stomacale îl determinară să se răsucescă și, făcând aceasta, gâtul i se umplu cu lichid cald și gros. Ajunse să stea pe o parte, gâfâind slab, ca un pește scos din apă. Ea așteptă ca el să spună mai multe, dar, privindu-l, își dădu seama că nu mai putea să continue. Deschise minibarul de lângă pat.

– Se pare că pastila trebuie dizolvată într-un lichid care să conțină zahăr. Ca să-și facă efectul mai repede.

Căută printre băuturi.

– Presupun că o Coca-Cola este bună. E rece.

O urmări cu privirea. Deschise cutia roșie. Scoase o pastilă mică și albă, de mărimea unei aspirine. Apoi agită ușor cutia, pentru ca pilula să se dizolve mai bine. El era tăcut, dar încordat ca un arc. Îl ajută să bea. Înghiți sânge, fiere și Coca-Cola. Ea îi așează cu grijă capul pe covor și se ridică în picioare.

– Gata, Mohammad. În curând, această seară neplăcută va lua sfârșit. Nu este ironic faptul că băutura națională a Americii este cea care te-a salvat?

Ea trânti zgomotos cutia goală pe tejghea. Apoi ieși din cameră fără să mai privească în urmă. Magnatul arab se afla încă pe podea, ca o insulă artificială în mijlocul unei mări roșii, precum o versiune în miniatură a hotelului Burj al-Arab, cu vecele coborâte. Trupul său nu mai era tensionat. Într-un minut, inima încetă să-i mai bată.

Stockholm, Suedia

Mai rămăsese aproximativ o jumătate de oră. Așteptând, el ațipi. Documentele printate alunecară din dosar pe podeaua cenușie de piatră a sălii de conferințe, unde formară un model colorat. Le lăasă acolo și încercă să își găsească o poziție mai confortabilă în scaunul rigid al biroului. Cele mai frumoase sunete din lume îi umpleau sufletul.